Együttérző szívvel meghatottságával és kegyeletes tisztelettel állok e koporsó mellett, melyben Fischer Sámuelné, szül. Löwy Sarolta asszony kiszállt utolsó útjára. S amikor a kihűlt hamvait takaró [illegible] esik pillantásom s végigtekintek az önként [illegible] szívek itt egybegyűlt körén, úgy magam elé képzelem, lelki szemeimmel látom a gyászoló nagyszabású fejedelmitől áthatott nagy gyülekezetet, mely végtisztességadásra sereglik koporsója köré, ha Isten rendeléséből ott hunyhatja be szemeit örök álomra, ahol jámbor lelkét, isteni életét tisztelettel környezték. [illegible] Mi van veled itt, kiért jöttél te ide, hogy itt, ebben a számodra idegen világban ásattál magadnak sírt? Van-e itt ház, melyet te építettél, vagy oszlop, melyet te emeltél, vagy akár csak egy összekapcsoló ív, melyet te illesztettél volna városunkban, hol pihenő kívánsz? A Bölcsek e három kérdése jelöli meg az irányt, melyen haladnunk kell a nőnek igaz hivatásáért: házat építeni, oszlopot emelni, egybefűző kapcsot alkotni; ki házának éltető lelke, melyben boldogító otthont tud teremteni családja számára, olyan boldog otthont, hogy az erőforrást képezhessen a férj számára, akit élethivatása nem csak háza elé, de szélesebb társadalomnak is oszlopnak rendelt, s aki a családi körön kívül is buzgólkodott, hogy a szeretet kapcsait fűzze emberi szívekbe, az a nő megfelelt hivatásának, arról mondja tóbul az Írás e helyen kérdéses ügyben [illegible] a boldogságot egyenlőként mindörökké, mert a jót és a helyest cselekedted [illegible] azt a mi jó Isten előtt [illegible] azt ami helyes az emberek szemeiben. S ez töltötte be egész életét; mint vegytiszta jámbor örök nemes neje, s [illegible] lelkét megjósló férje oldalán teljesítette asszonyi női feladatát Isten és ember iránt, teljesítvén mindazt, ami jó és helyes s ami igaz hivatást ad a nő életének: szíve nagyérzésével a legboldogabb otthonná varázsolta házát, jámbor lelkületével erősítette háza oszlopát, hogy meg ne ingadozzon a hosszas [illegible] munkája s ezután viharai között, és szíve buzgalmával a jótevő szeretet kapcsait fűzte. S ha ezen erényei nagy tiszteletet váltottak ki iránta ott, hol 34 éven át szemlélhették kiváló egyéniségét, úgy nem idegen ő mi körünkben sem, hiszen a mi telepünkbe plántálódtak át az ő nemes életfájának nemes hajtásai, kik a mi áldásunkra fejtik ki azokat az áldó erőket, miket ez édesanya nevelésének köszönhetnek. Lesújtva állnak koporsója mellett, önmetörve látják az otthont, melyben nem áldozhatnak többé; atyjuk [illegible] borulva siratják a szeretett [illegible] s az ő jámbor lelke erejéből zokogják el az önmegadó hitvallást: az Úr adta, Ő vette el, dicsértessék szent neve, hogy vigasztal [illegible] a nő [illegible] szellemével adta, kegyelmével vette el, hogy élvezhette a [illegible]; gyermekei [illegible] ülte el, nemes lelkét becsüljük [illegible] az Örökkévalóig.

S aki [illegible] a végtelen irgalmú!

Újpest 1914. VIII/20

Fischer Sámuelné Miskolcról

Ven 11/061